

Rozmluvy o životě 10

Michail Veličko

kandidát ekonomických věd.

Video s českými titulky: [ZDE](#)

OBSAH: Falzifikace dějin | Role matric v dějinách | Viditelné a skryté struktury moci | Pohled skrze mytologii | 6. priorit — Zobecněných Prostředků Řízení

M.V.: Vše předešlé, kdy jsme probírali psychologii osobnosti, psychologii společnosti a Dostatečně všeobecnou teorii řízení (DVTR), bylo z pohledu vnímání a chápání světa nezbytným základem proto, abychom pohlédli na dějiny jako na vědu a globální historický proces z poněkud jiných pozic než jsou ty, které nám nabízela škola. Pokud se podíváme na život jakékoliv společnosti z pozice DVTR, tak každá společnost se samořídí a je ve vzájemné interakci s ostatními společnostmi — nositelkami jiné kultury. A je také ve vzájemné interakci s přírodním prostředím.

Z pohledu teorie řízení nás tedy zajímá:

- jak se v každé takové společnosti realizuje *plná funkce řízení*,
- nebo proč naopak v některých společnostech *plná funkce řízení* realizována být nemůže.

Což vede k tomu, že tyto společnosti pocítují problémy, nebo se dostávají do závislosti na jiných sociálních systémech.

[Falzifikace dějin](#)

Pokud se vrátíme k dějinám, tak dějiny jsou v celé své šíři souhrnem životopisů všech lidí, kteří kdy na zemi žili. Je pochopitelné, že v takové kvalitě nedokáže dějiny vnímat nikdo z nás, minimálně na té úrovni rozvoje kultury psychické funkčnosti, která je reprodukována v návaznosti pokolení.

Všechno ostatní, co nám nabízí historická věda, je pouze výtahem z této celkové sbírky životopisů lidí, kteří kdy žili. Takže tu vzniká otázka:

- kdy můžeme podobné výtahy ze životopisů považovat za vědecky průkazné,
- a v jakých případech jde pouze o jakási díla s historickou tematikou, která mohou být zajímavá v aspektech určitých faktologických zvláštností nebo přitažlivostí svého děje, nedají se však považovat za vědecky průkazné popisy událostí, které se odehrály v historické minulosti.

Přičemž na rozdíl od všech ostatních věd jsou dějiny charakteristické tím, že předmětem jejich studia je to, co v současném okamžiku neprobíhá, co v přítomnosti neexistuje.

Pokud se jedná o biologii, fyziku, tak pokud má někdo pochybnosti například o Michelson-Morleyově experimentu na téma *větru étheru*, nic mu nebrání ho zopakovat v současných podmínkách s pomocí moderní technologické základny. Potom je možné buď potvrdit správnost experimentu z 20. století, nebo říci, že se tenkrát o něco pokusili, ale mylili se v interpretaci, neboť nevzali do úvahy to a to.

A s dějinami to vypadá tak, že pokud někdo popíše události, které se odehrály před staletími a považuje za přínosné nezmínit se o všech významných faktech z té doby, jenom výběrově přednést některá z nich (*bud' aby z toho měl prospěch jeho oblíbenec, nebo zákazník takové verze dějin*), ocitáme se v situaci, kdy je dosti těžké vyvrátit skutečnost, že se jedná o falzifikaci historie. V době přestavby byl ve Směně publikován takový článek (*Směna byly v té době leningradské mládežnické noviny*), kde byl kritizován Stalin za to, když vyčítal

historikům, že studují dějiny na základě dokumentů místo toho, aby se obraceli na přímé účastníky a svědky daných dějů a zahrnuli to do údajů, na kterých je dále budována historická věda jako „*Vzpomínky současníků*“.

Autor článku vyjadřoval svou krajní nespokojenost s takovýmto Stalinovým tmářským přístupem k otázce ignorování historických dokumentů. **Realita však dokazuje, že se historické dokumenty falšují cílevědomě již v průběhu příslušné epochy.** *Kromě toho se v historických dokumentech také odráží pojetí daných dějů jejich autory, které zdaleka ne vždy odpovídá objektivnímu obrazu světa a průběhu historického procesu.* Díky tomu se některá fakta do dokumentů nedostanou a jiná, která by tam (v řadě případů) být vůbec neměla, se stávají historickými skutečnostmi a jsou povyšována na úroveň reality, protože se nějakým způsobem ocitla v dokumentech.

Dokonce, i když si vezmeme, že existuje archeologie, která poskytuje určitý faktologický základ, tak přesto i vůči ní můžeme mít mnoho námitek. Protože to, co se najde, je sice nalezeno, ale jak je to interpretováno, je věc jiná. Ještě si pamatuji vtip ze sovětských časů, jak „rádio Jerevan“ oznámilo, že při vykopávkách v Jerevanu byl objeven drát, což vypovídá o tom, že starověcí Arméni používali telegraf. „Rádio Tbilisi“ kontrovalo, že při vykopávkách v Tbilisi žádný drát nalezen nebyl, což vypovídá o tom, že starověcí Gruzínci již tenkrát používali bezdrátový telegraf.

Otázka interpretace faktů je velice složitým problémem. Pokud budeme hovořit o samotné historické vědě, tak existují různé školy. Každou z těchto škol charakterizují určité předpojatosti. Pokud se potom objeví nějaké informace o určitých skutečnostech, nebo nějakých nálezech, které nezapadají do koncepce dějin (*jak je interpretuje ta či ona historická škola*), je pro ni tím nejjednodušším postupem — dělat oponentům obstrukce, obviňovat je z toho, že jsou pavědci a ta nová fakta, že jsou buď zfalšovaná, nebo nesprávně interpretovaná. A pokud nechcete z nějakých důvodů vyvolávat skandál, tak je nejjednodušší takové skutečnosti vůbec nezveřejňovat.

Proto je realita taková, že žijeme v podmínkách historického mýtu, který jsme zdědili z minulosti a který vnímáme jako reálné dějiny popsané v těch či oněch dokumentech, nebo v dílech historiků, kteří měli přístup k archivům, k archeologii. A dále tedy máme to, co máme. Nicméně k tomu, abychom zbořili jakoukoliv koncepci vybudovanou v dějinách, nebo v jiné aplikované vědě, stačí mít jednu skutečnost, která do té koncepce nezapadá. Naše realita je taková, že jsme nahromadili velká množství fakt, která nezapadají do té koncepce dějin, kterou známe z doby, kdy jsme chodili do školy.

V krátkosti je možné ji vyložit následovně:

- Byla zde biosféra, ve které neexistoval člověk.
- Potom se některý z našich opičích předků stal člověkem a začala se vyvíjet lidská kultura.
- Někdy před 5000 lety se objevily první civilizace.
- Potom vzniklo písemnictví a od doby jeho vzniku je nám více méně známo vše od starověku až po současnost.

Někdo z geologů si prohlédl Sfingu a prohlásil, že její základy jsou poškozeny vodní erozí. A aby mohla podobná eroze vzniknout, musela být Sfinga deště zalévána po dobu mnohých staletí.

Auditorium: Jenom to upřesním: mluvíte o Velké sfínze v Gíze?

M.V.: Ano o Velké sfínze, která stojí vedle Cheopsovy pyramidy. Pokud budeme mluvit o životě naší civilizace, tak po větší část dějin, kterou si pamatujeme, byla Sfinga zasypaná až po uši pískem. Kromě toho se Egypt nachází na jednom z nejsušších míst planety, takže je velký problém, jak vysvětlit tu skutečnost, že základy Sfingy jsou poškozeny vodní erozí.

Kromě toho některé zdroje poukazují na to, že obelisky na náměstích egyptských měst byly využívány také jako sluneční hodiny — na náměstích byly značky odpovídající měření času. Stupnice těch hodin jsou dnes takové, že se doba trvání denních ranních a večerních hodin liší. Pokud bychom Egypt přemístili z místa kde se nachází na jih o patnáct stupňů, tak by stupnice slunečních hodin odpovídaly a Egypt by se ocitl v pásu, kde jsou deště běžné. Pokud by se tam dlouhou dobu nacházel, tak by byly vysvětlitelné ty stopy eroze.

Poté, kdy se objevil internet a běžně přístupnými se staly nejenom texty z knihoven, ke kterým se ne každý dostal, ale i materiály, které na něm zveřejňuje kdokoliv, koho něco zajímá, — tak vzniknul celý obrovský soubor informací, které nezapadají do klasické verze dějin.

— Třeba pyramidy v Bosně, které jsou pokryty takovou vrstvou půdy, že by musela vznikat od 10 do 12 tisíců let. A další věci.

— Nebo když stanice Lunar Orbiter zaslala snímek povrchu Měsíce, na kterém jsou vidět nějaké vysoké špičaté předměty vrhající dlouhé stíny, které jsou rozmístěny zrcadlově vůči rozmístění pyramid v komplexu Gízy.

— A další skutečnosti, které vyplouvají na povrch a dokazují, že ten historický mýtus, který jsme se všichni ve škole učili, je velice vzdálený realitě.

Pokud bychom tedy mluvili o tom, co se dělo reálně, tak v obecných črtách by to vypadalo asi následovně.

Někdy *před 13 tisíci lety došlo ke globální geofyzikální katastrofě*. Co ji způsobilo, je teď jiná věc. V jejím důsledku však došlo k posunu pólů, takže tropy se již nenacházely v tropickém pásmu. U nás v Jakutsku vznikl věčný led s mamuty, kteří zahynuli a byli zmrazeni v průběhu několika hodin, maximálně desítek hodin. Následky této globální katastrofy je možné pozorovat po celém světě.

Po této katastrofě se začaly odvíjet dějiny současné civilizace. Napřed její prehistorie — doba kamenná. Potom se opravdu vyvinuly první regionální civilizace. Pokud se budeme bavit o tom, jak vznikaly, tak mýty v různých regionech naší planety vyprávějí o tom, že bohové buď vystoupili z moře, nebo přiletěli a naučili lidi řemeslům, zorganizovali státy, vydali zákony. Následně se civilizace začaly rozvíjet. Potom se regionální civilizace začaly vzájemně přibližovat a začalo mezi nimi docházet k válkám. A následně jsme tedy dospěli k životu, jaký dnes známe. A teď se pojd'te ještě jednou podívat, jak je reálně uspořádána společnost, a jak ji a její dějiny popisuje historická věda.

Jak může být popsána dynamika společnosti?

Pokud se zamyslíme nad tím, jak může být popsána, tak to dopadne tak, že historie a sociologie jsou také exaktními vědami, jenom trochu v jiném smyslu, než jak jsou obecně chápány. Jsou exaktní ve smyslu aritmetiky. Můžete počítat s přesností na tři desetinná místa a jindy můžete počítat s přesností na patnáct desetinných míst. V závislosti na tom s jakou přesností počítáte, existují některé úkoly, které takové výpočty připouštějí a pro jiné je patnáct desetinných míst málo a je nutné přesnost dále zvýšit, aby vaše výpočty odpovídaly skutečnosti.

Ve vztahu k dějinám to znamená, že je nutné odhalit určitý soubor popisných kategorií a s přesností podle těchto kategorií je možné popsat historický proces jak v globálním měřítku, tak i v regionálních procesech funkčních historických procesů. Takže jak to bude vypadat?

*Budeme moci popsat historický proces s přesností: **vůdce a anonymní dav**.* Pokud se podíváme na vztah většiny lidí k aktuální politice a historickým událostem, tak pro ně bude taková úroveň popisu přijatelná. Jednoduše se podívejte na vztah lidí k dějinám: všechny námitky jsou vznášeny vůči hlavám států osobně — vůči Stalinovi, Chruščovovi, Brežněvovi, Gorbačovovi, Jelcinovi, Putinovi. Jako by každý z nich měl schopnosti *staríka Chottabyče (džina z pohádky Lazara Lagina)*, nebo *zlaté rybky*, ale byli líní je použít a nevyužívali celé spektrum svých možností pro vyřešení problémů, uspokojení životních potřeb a rozmnožování bohatství těch, kteří vznášejí nějaké námitky vůči jejich činnosti jako hlav států.

Přesnější varianta: ano, hlava státu je opravdu hlavou státu a nese tíhu řízení. V určitém smyslu je při řízení v měřítkách společnosti jako celku na vrcholu řídicí hierarchie, ale kromě těchto vůdců jsou tam vždy i jejich stoupenci. Takže dějiny mohou být popsány s přesností: **vůdce, skupina jeho stoupenců a opět anonymní dav**.

Dále, pokud se v tom začneme šroubat, tak zjistíme, že skupiny stoupenců (*pracovní tým*) nebyly stejnorodé:

- Byli tam ti, kdo opravdu pracovali pod vedením vůdce
- a ti, kdo se k němu vetřeli a pracovali pro nějaké své zájmy, přičemž nevysrkovali nos, aby pretendovali na něco více.
- Byli tam ti, kterým by nebylo proti mysli, aby se za příznivých okolností sami stali vůdci.
- Někdo zase pracoval na tom, aby si podobné příznivé okolnosti vytvořil.

Ve výsledku vznikají takové jevy, jako jsou politické mafie napojené na skupiny pohybující se v blízkosti vůdce. Tyto politické mafie nabývají v novodobé historii právní formy v podobě politických stran. Takže pokud bereme ohled na tyto **mafie a politické strany**, tak tu máme *další kategorii*, která se účastní historického procesu.

Dále: uvnitř politických stran neplní, jak známo, všichni jejich členové stejnou funkci.

— Existují **mozkové trusty** stran, které formují politiku strany, její postoje k probíhajícímu událostem, formují budoucí cíle.

— A jsou tam ti, kdo jsou pouze přívrženci strany, kteří pracují jako její aktivisté nebo místní organizátoři, kteří sbírají informace a jsou tam další funkčně specializované periferie.

Dále: pokud přejdeme ke globálnímu pohledu na věc, tak narazíme na nějaké **mezinárodní strany**, jejichž periferie zasahují do jednoho státu a mozkové trusty jsou v úplně jiném a v řadě případů mají zcela nadnárodní charakter. **Kvalita popisu historického procesu je určována tím, jaké popisné kategorie do toho procesu vstupují.**

Dále tu máme ještě jeden zajímavý okamžik: když jsme si tedy definovali popisné kategorie, které společnost charakterizují, můžeme vyčlenit nějaké klíčové převratné události jako třeba smrt cara, výměnu hlavy státu, válku apod. Všechno je to možné určitým formálním způsobem popsat a vytvořit nějaký matematický model dějin, který nám může něco ukázat. V podstatě tímto způsobem postupovali **Fomenko a Nosovskij**. Statistická analýza modelu historického procesu vytvořená na konečném souboru popisných kategorií ukázala, že z jejich hlediska hodnověrné dějiny začínají někdy v jedenáctém století. Všechno, co nám je

předkládáno jako dřívější dějiny, jsou přepsané dějiny jedenáctého století a doby pozdější, které jsou pouze situované do jiných míst a historické osobnosti, které žili od jedenáctého století výše, tam figurují pod jinými jmény a v jiných historických dekoracích.

Taková interpretace globálního historického procesu si našla své přívržence, přičemž sami tito přívrženci této verze kategoricky trvají na tom, že k žádné organizované falzifikaci minulosti nedocházelo, a sami jsou přitom schopni odkazovat na zfalšované dokumenty jako je například „Radziwillský letopis“ a jiné. Nějak se z těch pozorování vytrácí skutečnost, že i když prý k žádné organizované falsifikaci dějin nedocházelo, tak mají ty falsifikační tendence určitý cílevědomý charakter. Ve výsledku této jakoby „neorganizované“ falzifikace nedochází k utajování celé historické minulosti. *Utajovaná jsou pouze určitá témata.*

[Role matric v dějinách](#)

A jak jsem již říkal, abyste dokázali rozdrtit jakoukoliv teorii, stačí jedna skutečnost, která do ní nezapadá. Morgan Robertson napsal román s názvem „Marnost“ 14 let před havárií Titaniku. Můžete na internetu najít jeho ruský překlad. Musím říci, že se jedná o celkem nudné čtení. Baví vás to nebude, ale ta havárie Titaniku popsaná 14 let před tou skutečnou se z toho poznat dá.

***Proroctví** nespádají do kategorií, na kterých je model Fomenka a Nosovského vybudován.* Pokud si představíme, že nějaký budoucí historik bude analyzovat materiály související se začátkem dvacátého století a narazí na případ Titaniku, tak musí nutně učinit závěr, že rok vydání Robertsonova románu 1898 není správný, že nemohl být napsán před rokem 1912 na motivy reálné události.

Ještě dále: pokud máme představu o matici (*jako komponentu trojjednosti materie, informace, míry*) a přiznáme, že etika přesahuje hranice společnosti, takže lidstvo řeší metodou postupného přibližování — pořad jedny a ty samé mravní a etické úkoly po dobu trvání mnohých staletí, — je možné přijít k závěru, že právě teď žijeme v podmínkách **interference dvou matric**. Mám na mysli nás, Rusko.

— Je to matrice období zmatků (Smuty) z přelomu 16. a 17. století

— a matrice období zmatků roku 1917, nebo někde okolo něho.

Jak se to projevuje? Pojd'te se podívat na osobnosti té doby: **Boris Fjodorovič Godunov** se narodil v roce 52 (1552) i **Vladimír Vladimirovič Putin** se narodil v roce 52 (1952). Oba začali svou kariéru u státní bezpečnosti svých epoch. Ani jeden z nich se nepošpinil represemi. Oba zahrnuli obviněními ze skutků, které buď nejsou prokázány, nebo se kterými očividně nemají nic společného. Například, že Boris nechal podříznout careviče v Ugliči. Kde se v té chvíli Boris nacházel? A jak mohl řídit tuto intriku při těch komunikačních prostředcích, které tehdy byly k dispozici? Kde tedy byl Boris? V tu dobu velel při obléhání Narvy. A Narva — to je Estonsko. Tehdy to bylo pohraničí. A dnes se nachází v Estonsku. A kde je Uglič? Jaké tedy tehdy byly komunikační prostředky, aby tuto intriku mohl řídit?

Dále: je pochopitelné, že dějiny nepsal Boris Godunov ani jeho přívrženci. Pokud se podíváme na dějiny té doby, tak to vypadá tak, že Ivan Hrozný byl z hlediska Rurikovců nelegitimní, protože církev byla proti sňatku jeho otce s Jelenou Glinskou, která ještě ke všemu měla mezi svými předky právě toho Mamaje, který na Kulikovově poli utrpěl tak katastrofální porážku.

Auditorium: Což je také velkou otázkou.

M.V.: Byl jste někdy na Kulikovově poli?

Auditorium: Podle toho, co píše právě ten Fomenko a Nosovskij, tam nic zvláštního nalezeno nebylo.

M.V.: Takže já jsem na Kulikovově poli byl a mohu mluvit na základě těch dojmů, které jsem si odnesl odtamtud a ne z toho, co jsem kde četl. Takových typů krajiny jako Kulikovovo pole — je v (centrálním) Rusku v každé oblasti minimálně deset nebo i sto. Pokud však budeme mluvit o dojmu z toho místa, tak ten pocit triumfu tam dosud visí ve vzduchu.

Začneme tím, že nejbližší vesnicí je Monastyrščino (Tulská oblast). Podle oficiální historické verze byly v Monastyrščino masové hroby těch, kteří v té bitvě na Kulikovově poli padli. Podle slov místních obyvatel je běžné, že pokud kopají sklep nebo studnu, tak nacházejí lidské pozůstatky se stopami sečných ran, přičemž ve velkém. Pokud si Fomenko a Nosovskij myslí, že Kulikovova bitva se odehrála v Moskvě na Kuličkach, napadá mě otázka: „*Tak nám tedy pánové povězte, co se odehrálo na Kulikovově poli v Tulské oblasti?*“. Protože prokázání platnosti přímého tvrzení není prokázáním platnosti opačného. Opačné tvrzení musí být prokázáno samostatně. Proto ano, pokud jste takoví pašáci a odhalili jste takovou grandiózní věc, jako že nějaká rvačka na Kuličkach v Moskvě byla z vašeho pohledu bitvou na Kulikovově poli, tak co se potom stalo tam? Pokud tohle neobjasníte, tak je otázka důvěryhodnosti vaší verze pasé.

Takže dále: oba (*jak Putin, tak i Boris Fjodorovič*) fakticky řídili stát za jiného, formálně vládnoucího mocnáře.

— Boris Fjodorovič za Fjodora I. Ivanoviče podle oficiální verze a podle neoficiální verze byl Boris Fjodorovič synem Fjodora I. Ivanoviče.

— Vladimir Vladimirovič se stal premiérem za prezidenta Jelcina.

— Dále, Boris Fjodorovič Godunov zemřel 23. dubna

— a Boris Nikolajevič Jelcin také zemřel 23. dubna.

Čím jsou matrice charakteristické? Funkcemi!

V různých variacích mohou být funkce rozdělené na více než jednu osobu.

— Boris Fjodorovič Godunov měl dceru — Xénii.

— Kmotřenkou Vladimira Vladimiroviče Putina je — Xénie Sobčak.

— No a o tom, že Dmitrij Anatoljevič (Medvěděv) se v obličejí částečně podobá Nikolaji Alexandroviči Romanovovi, poslednímu carovi, jsme také mluvili nejednou.

Realita je tedy taková, že Rusko dnes žije za interakce dvou matric a řeší ty mravní a etické úkoly, které nebyly správně vyřešeny za těchto dvou období zmatků (smut) na přelomu 16. a 17. století a na přelomu 19. a 20. století.

Auditorium: Takže podle vašich slov, pokud je dobře chápu, stát stejně jako člověk absolvuje jakési lekce a zkoušky a pokud si s nimi stát a jeho lid správně neporadí, tak se po nějaké době zase opakují.

M.V.: Ano, opakují se.

Takže když se podíváme na dějiny z pozice toho, že:

— *nic neprobíhá ve vzduchoprázdnu, že všechno probíhá v matici možných stavů,*

— *že etika není lokalizována v hranicích společnosti, ale že tyto hranice přesahuje,*

— *že rozvoj lidstva je řešením nějakých souborů mravně-etických úkolů,*

tak model Fomenka a Nosovského neukáže, že by docházelo k falzifikaci dějin (*tím způsobem, že by se podle novějších událostí popisovaly ty z dřívějších epoch a byly lokalizovány jinde*), ale ukáže nám iterativní proces — to znamená proces řešení stále stejných mravně-etických úkolů metodou postupného přibližování.

Stejně jako mnohé úkoly, které se řeší pomocí číselných metod aplikované matematiky při projektování mnohých technických objektů. Například: než se začne se sériovou výrobou vybraného objektu, je zkonstruováno a vyrobeno množství prototypů, na kterých je tak či onak prokazována buď principiální možnost funkčnosti dané konstrukce objektu, nebo jsou odstraňovány chyby odhalené na předchozích prototypu. Když takto objekt dosáhne přijatelné úrovně, může být uveden do provozu. Takže otázka interpretace dějin není zdaleka tak jednoznačná ani ve vztahu k tomu, co se opravdu stalo.

Viditelné a skryté struktury moci

Pokud je společnost nějakým způsobem řízena a je realizována posloupnost etap *plné funkce řízení*, tak vzniká otázka: „A jak je to realizováno?“. V podstatě **rozvoj civilizace** znamená rozvoj specializace, odbornosti. Takže je to otázka specifických, specializovaných druhů moci, které uplatňují právě tu *plnou funkci řízení*.

Podívejme se na naše učebnice sociologie a politologie — co a jak nám předkládají: posledních asi třicet let nám všichni horliví politologové dokola opakují, že systém dělení moci na Západě, který vychází z tradic starověkého Říma, je ideálním, nejdokonalejším systémem organizace společenského samorřízení. V tom systému je funkční dělení moci následující:

- Zákonodárná moc, která píše zákony;
- Výkonná moc, která řídí společnost v souladu se zákony.
- Soudní moc, která bdí nad plněním zákonů a trestá jejich nedodržování.

Vzniká tedy otázka: „Čemu jsou přizpůsobeny a jak jsou ty zákony sestavovány?“ Nejjednodušší odpověď je následující: „*My všichni jsme lidé a všichni máme stejné potřeby. Harmonické vzájemné vztahy ve společnosti vedou k tomu, že prý i sociální, nejen fyziologické, potřeby máme všichni přibližně stejné, proto je jasné, jak zákony vznikají. Že prý každý více méně normálně uvažující člověk, který navíc získal vzdělání v oblasti historie, práva, ekonomiky a všeho ostatního, dokáže formulovat zákon řešící ty či ony sociální úkoly.*“

Pokud je to tedy opravdu dokonalý systém řízení, tak všichni, kdo si to myslíte, odpovězte na otázku: „*Odkud se tedy vzala ta globální biosférická ekologická krize, když je to zákonodárství tak dokonalé a může ho vytvářet jakýkoliv člověk a tak dále*“. Jaký pak postoj tedy máme zaujmout k těm jevům, ke kterým docházelo v dějinách ruské civilizace? Protože když Lenin charakterizoval sovětskou moc jako — vládu lišící se od buržoazní demokracie, lišící se mezi jiným i tím, že nesmí být byrokratická, že si sovětská moc sama dokáže psát zákony a sama je bude vykonávat, — tak mělo jít o popření evropského systému dělení moci.

Kde se to všechno vzalo?

Protože pokud budeme zkoumat celou tu věc v naší historii, tak dospějeme do ještě předkřesťanských dob. Neboť ta verze dějin, podle které Vladimír pokřtil Rus, potom se objevila církev a my jsme se připojili k evropským „hodnotám“ a civilizaci (*do té doby jsme totiž byli divocí divoši a vůbec jsme nedokázali chápat smysl života*), tak taková verze není potvrzena historickými skutečnostmi.

Za prvé: existuje tu to, čemu se v dějinách říká „**hadí valy**“. Je to systém opevnění s šířkou hloubkové obrany na některých úsecích až do dvou set kilometrů, s délkou celého toho systému valů, který se táhne jihem Ukrajiny, více než tisíc kilometrů. V podstatě to kdysi oddělovalo lesní zónu od stepní. V tradiční chronologii je to datováno do časů jedenáctého — desátého století, ale v té době na Rusi probíhaly mezi knížaty bratrovražedné boje. Ani jedno z těchto samostatných knížectví nemělo dost sil postavit takový systém. A všechna ta jednotlivá knížectví (*která spolu neustále bojovala*), se sotva mohla mezi sebou dohodnout, aby celá desetiletí vkládala nemalé zdroje do stavby takového opevňovacího systému a jeho následného provozu.

Nicméně ty *hadí valy* existují. Jedním z možných vysvětlení je, že je naši předkové postavili v předkřesťanských dobách, a že v té době byla Rus určitým způsobem jednotná, přestože nebyla řízena v podobě státu, jak jej chápeme v současnosti. Když se podíváme na fakta, která jsou známa z historie, tak si Novgorod ještě dlouhou dobu po přijetí křesťanství zval knížata a pokud s nimi nebyl spokojen, tak je vyháněl. Kdysi to bylo normou i v ostatních místech na Rusi. A ve „*Slově o pluku Igorově*“ jsou následující slova: „*I řekl bratr bratrovi: to je mé a to je mé. I začala knížata o malém veliké říkat.*“ V této větě jsou klíčová slova „*začala knížata*“. Takže autor „*Slova o pluku Igorově*“ si buď pamatoval ty časy, kdy se knížata chovala jinak, nebo určitě věděl, že to někdy bylo jinak. Když se podíváme na [byliny](#), tak v nich nemalou roli hrají takové osobnosti, jako „*putující kalikové/potulní pěvci*“. Když to porovnáme s plnou funkcí řízení, tak jaké funkce měli „*putující kalikové*“?

Auditorium: Ty samé jako u nás hromadné sdělovací prostředky.

M.V.: Úplně ty samé, jako jsou pro nás média, ne. I když média částečně stejnou funkci plní. V reálu bylo jejich funkcí — hromadění důvěryhodných informací o tom, co se kde děje a také vytyčení úkolů místnímu obyvatelstvu v zájmu celkového civilizačního rozvoje. Pokud budeme mluvit o tom, co tu bylo v předkřesťanských časech, než se civilizace dostala do krize svého rozvoje, tak se to jeví tak, že *plná funkce řízení* zde byla realizována následujícím způsobem: *prostřednictvím žreců*. V ruském jazyce slovo *žrečstvo* — je názvem *sociální skupiny, jejíž sociální funkcí je životařečení. To znamená vysvětlování problémů a výklad cest a způsobů jejich řešení*. Čili jde o řešení otázek *1. etapy plné funkce řízení*.

Žrečstvo — je otevřenou profesionální řídicí korporací s volným vstupem, do které se mohl zapojit každý, kdo měl znalosti a praktické návyky umožňující mu plnit žrečské funkce. To znamená realizovat všechno, co patří k *prvním etapám plné funkce řízení*: zjišťování problémů, vytyčování cílů s ohledem na tyto problémy, formování koncepce pro vyřešení těchto problémů a uvádění koncepce do života. A dále — jak již bylo řečeno — může být řídicí rozhodnutí vypracováno buď jednou osobou, nebo kolegiálně. *Ale když se věc dostane do stádia realizace, odpovědnost za její plnění může být pouze individuální, personální.*

Potom to tedy vypadalo tak, že žrečstvo formovalo jednotnou koncepci rozvoje civilizace a knížata a bojaři nesli před žrečstvem odpovědnost, a každý z nich byl v příslušném regionu individuálně, *personálně odpovědným* koordinátorem veřejné činnosti jako celku.

Dále tu je ještě jedna zajímavá věc: Lev Djakon, když zvěstoval o jednáních Svjatoslava s Janem I. Tzimiskesem, byzantským císařem v roce 971, vyprávěl, že císař přijel ke břehu Dunaje se svým doprovodem celý nastrojený, jak bylo zvykem pro označení jeho sociálního postavení. Ke břehu Dunaje přirazila bárka a **Svjatoslav** *seděl u vesel jako obyčejný veslař a*

od ostatních se lišil pouze tím, že měl novější oblečení, které bylo v podstatě stejné, jako měli i ti ostatní.

Pro Byzantince byla taková situace nepochopitelná. Pro většinu našich současníků je také nepochopitelná, protože otázka statusu a věcí, které vyznačují status uvnitř sociální hierarchie, je pro mnohé prioritou. Ale Svjatoslav byl sotva nějakou výjimkou. To jeho setkání s Janem I. Tzimiskem je prostě svědectvím z pozdější doby o tom, co bylo na Rusi běžnou normou v té době i v dobách dřívějších, kdy byla společnost v mravně-etickém vztahu stejnorodou. A plnění různých společensky nezbytných funkcí ve společensky sjednocené dělbě práce nebylo spojeno s tím, že by ti, co tyto funkce vykonávali, byli v sociální hierarchii vnímáni jako hierarchicky výše stojící lidé. To znamená, že nehlédě na plnění nějaké veřejně nezbytné činnosti, neexistovaly v běžném životě ani v zábavě žádné hranice mezi žrcem, knížetem a „obyčejným“ člověkem. V mravně-etickém vztahu šlo o jednotnou společnost. Mravnost žrce se nelišila od mravnosti knížete a bojara, nebo mravnosti tzv. „obyčejného“ člověka, i když za společensky sjednocené dělby práce vykonávali různé funkce.

Pojďte se podívat, co je za takovýchto podmínek možné. Z hlediska každého člověka musí být za těchto okolností zajímavé, zda kníže řešil určitý problém podle zákona, nebo jednoduše uplatnil svůj tvůrčí potenciál — realizoval jej a díky tomu byl úkol úspěšně vyřešen. Vždyť je to úplně jedno, zda to proběhlo v souladu s platným zákonodárstvím, nebo navzdory platnému zákonodárství, když je to rozhodnutí přijato rychle a řešení je kvalitní.

Pokud je však společnost eticky i mravně různorodá, odcizená, co pak? Potom je tedy nezbytné zákonodárství, které musí určovat práva a přesně udržovat vnitřní sociální, stavovské a jiné hranice. Pokud to tak je, tak při porušení zákona jde především o porušení určitých stavovských, kastovních norem etiky stanovených zákonem. A vzhledem k tomu, že má udržování norem sociální stratifikace — tedy sociálního rozvrstvení — přednost před řešením problémů, začíná tím epocha upřednostňování zákona před účelností. Důsledkem je, že společnost začne plodit zákony a zavládne **právní marasmus**. Musíte se mnou souhlasit, že projednávání otázky „*nahého či polonahého Apollóna*“ na 100 rublové bankovce, když každý poslanec pouze na své osobní zaopatření spotřebovává do 250 000 rublů měsíčně, je z hlediska daňového poplatníka zbytečným projídáním jeho peněz, takže očividný nesoulad. Je to možné pouze v těch případech, kdy společnost nemá nad poslanci vůbec žádnou kontrolu.

Protože kdyby to fungovalo podle etických norem starověkého Ruska, tak pokud by byl problém nahého Apollóna na bankovce vyzdvihnut k projednávání jako *celonárodní problém*, vedlo by to k tomu, že by dotyčný pán byl zaměstnán někde úplně jinde. Na užitečnějším místě a v řídicí funkci bychom ho více neviděli. Když už jsme se ale dotkli toho problému s nahým Apollónem a ochrany mravnosti, tak mám ještě jednu otázku adresovanou přímo poslancům.

Čím se liší erotika od pornografie?

Veškeré pronásledování pornografie bez odpovědi na tuto otázku je právně neudržitelné. Protože stejné počínání může být za určitých okolností erotikou a za jiných může být to samé počínání pornografií. Přesná hranice, formálně právně jednoznačně vymezená, se zde vést nedá. V čem je rozdíl? Rozdíl je v tom, že **erotika** se váže pouze k milované osobě opačného pohlaví. **Kdežto pornografie** je vyvoláváním pohlavních instinktů za okolností nepředpokládajících plnění programů instinktivně podmíněného pohlavního chování. Proto je z pohledu společnosti, která žije někde v tropech, nachází se na nízkém vývojovém stupni a všichni tam chodí nazi, pornografií, pokud se mezi nimi objeví někdo oblečený. Z jakého důvodu? Protože takový vzhled lidí je tam běžný a k ničemu nevede. Oblečený člověk však

tam musí svým nezvyklým vzhledem vyvolat myšlenky o tom, co má pod tím oblečením a už to jede.

A ve společnostech, kde není přijatelné běhat nahý, to funguje opačně. Neoblečený člověk je tam vnímán jiným způsobem a pro některé se stává objektem jejich sexuálního chtíče. Co je tedy normou? *Norma je taková, že pokud lidstvo-společnost dosáhne stavu, že lidský typ struktury psychiky bude od mládí normou, nebude již možná svévolná realizace instinktivních programů, protože je to při lidském typu struktury nemožné. Programy budou fungovat pouze tehdy, kdy se dva milující lidé rozhodnou z lásky počít nový život. V ostatních situacích? Je tu nahý člověk, a co? Nebude závislost ani podřízenost instinktům.*

A pokud není *lidský typ struktury psychiky*, tak co? Potom je tam, kde je kultura sexuálně vyzývavá, rozšířen celý komplex gynekologických chorob včetně mužské prostaty, jejichž generátorem je sexuální neuspokojenost, vyvolávaná sexuálně vyzývavou módou jako životní normou. Takže psychosomatika pracuje, ale tímto způsobem.

To jsme ale odbočili. Realita je tedy taková, že způsoby realizace *plné funkce řízení* na Rusi a v Římě a v jeho nástupci — Evropě, byly rozdílné, což vyplývalo z různé mravnosti a etiky příznačné pro společnost. Způsoby realizace *plné funkce řízení* jsou ale spojené i s každodenní efektivitou řízení. Každodenní efektivita řízení se projevuje tak, že problémy zděděné z dob minulých jsou úspěšně řešeny (*stávají se minulostí*), a nové problémy nejsou generovány. Výsledkem je uvolnění tvůrčího potenciálu společnosti, což následně umožní řešit takové úkoly, které by dnešním lidem nepřišly ani na mysl. Jde v perspektivě o vytvoření kvalitativně jiné civilizace vybudované na jiných principech.

A dále: jak se přece jenom realizuje taková *plná funkce řízení*? Vypadá to tak, že pokud je opravdu uplatňována, tak všechno, co spadá do kompetence žrečstva, což znamená: zjišťování problémů, vytyčování cílů ve vztahu k nim, formování koncepce řízení ve vztahu k řešení problémů a její uvedení do života, je výsadou specifického druhu moci, kterou je možné nazvat *konceptuální mocí*. Termín **konceptuální moc** je možné chápat dvojím způsobem:

1. je to moc těch lidí, kteří jsou schopni realizovat první etapy *plné funkce řízení* — od zjišťování problémů do uvedení koncepce do života,
2. je to moc koncepce nad životem společnosti.

Až poté začínají funkce *zákonodárné moci*, která sestavuje zákony v souladu s definovanou koncepcí. A dále pak funkce *výkonné moci*, která vykonává řízení podle platné právní úpravy v souladu s definovanou koncepcí a *soudno-policejní moci*, která zjišťuje skutečnosti porušení právní úpravy a za toto porušení trestá a neutralizuje provinilce. Na této etapě se již ve většině případů nejedná o otázku koncepční podmíněnosti právní úpravy. Pokud jde vše podle zákona, tak je vše v pořádku.

A pokud budeme mluvit o zákonech, tak co je obsahem takové sbírky zákonů? Pokud se na sbírku zákonů podíváme z pozic teorie řízení, tak tam najdeme právní úpravu, která zajišťuje normální řízení v souladu s vybranou koncepcí, právní úpravu, která je orientována na řešení konfliktů mezi jednotlivými, dílčími řízeními v mezích vybrané koncepce.

Dále tam je množství hloupých zákonů, které je možné charakterizovat jako právní šum. Existují, ale neplní žádné užitečné funkce kromě toho, že jsou zdrojem obživy právníků, kteří je vykládají ve vztahu k životu. V životě však žádné úkoly typu standardního řízení a rozřešení konfliktů neřeší. Přispívají k nejednoznačnému výkladu právní úpravy a díky tomu generují množství konfliktů řízení, jejichž řešením se živí společenství právníků. Kromě toho

tu je ještě jedna komponenta, která slouží k ochraně řízení podle zvolené koncepce — před průnikem řízení podle cizích koncepcí do dané společnosti.

Dokud společnost žije izolovaně, tak je poslední komponenta přímo spojena s koncepcí. Není vidět, nepřitahuje pozornost. Pokud však dojde ke vzájemné interakci dvou kulturně odlišných společností, tak se tato komponenta v zákonodárství může projevit.

Je známo, že v sovětském svazu existoval neblaze proslulý 58. paragraf, který chránil socialismus v té podobě, v jaké existoval, před pokusy ho svrhnout. Bylo to vděčné téma pro disidenty, kteří o tom mleli neustále. Stalinskému režimu ten padesátý osmý paragraf také vyčítali. I když ke zneužívání tohoto paragrafu opravdu někdy docházelo.

Ale v poválečných letech platila v SRN celá kupa zákazů na profese související s názorovými postoji lidí. Představitelé komunistické strany nesměli pracovat ve státní službě, nesměli pracovat na poště, nesměli se stát učiteli ve školách. A to měla jako být demokratická společnost? Jednalo se o to samé: byla to obrana koncepce kapitalismu před jejím podrýváním přívrženci koncepce komunismu.

A co teď? Teď se rýsuje konflikt na téma úroků z půjček.

— Z hlediska norem islámské kultury je **úrok z půjčky** druhem satanismu.

— Naopak z hlediska západní kultury je úrokové úvěrování životní normou a je téměř považováno za lokomotivu ekonomického rozvoje.

Takže zákonodárství muslimských států je orientováno na to, že úrokové úvěrování musí být vyloučeno, a že podobné pokusy musí být nekompromisně a nemilosrdně potlačovány. Právní úprava produkovaná západní civilizací je naopak zaměřena na to, jak právně zajistit fungování úvěrování a půjčování na úrok, a to i za hranicemi tradiční západní kultury. Pokud se podíváte na realizaci *plné funkce řízení* s plným souborem specifických druhů moci jako je *konceptuální, zákonodárná, výkonná moc a soudno-policejní moc*, tak se objevuje ještě jeden druh moci. Pokud je společnost špatná, objevuje se ještě **ideologická moc**. Ideologická moc řeší úkol: předložit vědomě nesprávnou koncepci (*kteřou by společnost odvrhla, pokud by jí byla předložena v odhalené podobě*), jako koncepci správnou, která by pak měla vyjadřovat zájmy každého člena společnosti poslušného zákonů bez sklonů k antisociálnímu chování. Ideologická moc úspěšně řeší tyto úkoly po dobu mnohých let a století mění svou tvář. Proč? Protože pokud se nepodíváme na dějiny z pozice teorie řízení, ale z pozice toho primitivního pohledu, že hlava státu zosobňuje nejvyšší řízení ve společnosti, tak o žádném řízení v globálním historickém procesu nemůže být ani řeči, protože hlavy států jsou smrtelné. Koalice několika států jsou historickou epizodou — vůbec se nejedná o normu fungování globálního sociálního systému. Konflikty mezi koalicemi jsou normou a maximum, čeho je možné dosáhnout, je pokusit se vybudovat model globálního historického procesu na základě aparátu teorie her a hádat, které koalice za jakých strategií mohou vytřískat nějakou výhru v interakci s ostatními.

A pokud se podíváte na stejné dějiny z pozice DVTR, tak uvidíte, že **kultura je informačně-algoritmický systém**. A pokud je kultura informačně-algoritmickým systémem, tak je díky ní možné realizovat nějaké zcela konkrétní cíle a blokovat realizaci nějakých jiných zcela konkrétních cílů. Kultura je variabilní a tak je samozřejmě možné historicky vytvořené kultury modifikovat tak, aby byly orientovány na dosažení těch cílů, které jim dříve nebyly vlastní.

Proces modifikace kultury se z hlediska DVTR dá realizovat **slabými manévry**, které zahrnují život mnohých pokolení. Z hlediska tradiční politologie je technologií Overtonova

okna možnost nepříjemné učinit normou ideálu za pomoci určitého počtu manipulací. Kdo má zájem, může se na internetu podívat, co znamená [Overtonovo okno](#).

[Pohled skrze mytologii](#)

A dále, pokud se podíváme na naše dějiny, tak to vypadá tak, že globální historický proces byl od začátku řízen z vnitřní sociální úrovně. Zůstává pouze otázkou, zda chceme projevy tohoto řízení vidět.

Pojďte se podívat na starořecké mýty a pokusit se je porovnat s realitou.

V řeckých mýtech:

— jsou bozi, kteří mají lidskou podobu

— a lidé, kteří jsou smrtelní.

Bozi jsou vnímáni jako nesmrtelní, ale současně mýty vyprávějí o válkách mezi bohy.

Auditorium: Nebyly to jenom války. V podstatě dělali všechno jako lidé. Vzájemně se podráželi a podváděli, všechno možné.

M.V.: Ano a teď si pojd'te představit, že ty mýty nejsou výmyslem, ale vyprávěním o určité historické realitě, která se kdysi v minulosti odehrála. Jak se to dá interpretovat?

Je to možné interpretovat tak, že se jednalo o dvě rasy:

— Věk dožití té první nebyl dlouhý.

— Lidé z té druhé žili několikrát déle, takže se po dobu života jednoho z jejích pokolení vystřídal mnoho pokolení první rasy.

Jak budou z hlediska těch krátce žijících lidí vnímáni představitelé té druhé rasy? Jako nesmrtelní bohové. My umíráme. Žijeme, stárneme a umíráme a oni v podobě v jaké je viděli naši dědové, přicházejí i k nám a našim vnukům. A tak dále. Kromě toho my dokážeme to a to a oni něco, co my nedokážeme. Díky čemu? Díky tomu, že ta déle žijící rasa geneticky a biologicky tu krátce žijící rasu převyšovala. Pokud ji tedy převyšovala, tak to, co je dnes nazýváno magií a řadí se mezi výmysly a pohádky, mohlo být pouze jinou úrovní fyziky a zcela v možnostech té kultury, kterou nesli takzvaní bohové.

Realita však byla taková, že bohové nebyli nesmrtelní a také stárli. Takže samozřejmě výměnu dynastií (*výměnu panujícího nejvyššího vládce Kronose za Dia*), doprovázela určitá občanská válka ve společenství bohů. Do mýtů se to promítlo jako **válka Titánů** a Olympanů. Všichni ostatní byli pouze pozorovateli a trávou na bojovém poli. To znamená, že mýty připouštějí i takovou interpretaci. Nemusí se jednat pouze o výmysly ohledně existence nějakých subjektů na Zemi, kterým Řekové díky své nevědomosti přislovali nadpřirozené schopnosti a moc nad společnostmi.

Mezi biblickou a koránickou verzí potopy je rozdíl. Podle koránické verze potopy vedla civilizace před potopou velmi hříšný způsob života. A když pokus Noa přivést je k rozumu selhal, tak se Noe obrátil k Bohu s modlitbou, že jde o civilizační slepou uličku, ze které není východiska a je třeba to skoncovat. Potopa měla být odpovědí na jeho modlitbu, protože se ukázalo, že není schopen splnit svou určitou osvětovou misi, díky které by ta starověká civilizace dokázala změnit směřování svého civilizačního rozvoje a dosáhnout nové úrovně kvality života bez globální katastrofy.

V biblické verzi byl iniciátorem potopy bezprostředně Nejvyšší a žádné osvětové mise se nekonaly. V jedné z minulých besed jsem se zmiňoval, že podle tradičního stanoviska vědy má člověk více rozvinutou **levou hemisféru**. A mluvil jsem o tom, že možná taková interpretace této skutečnosti není správná z jednoduchého důvodu, že levá hemisféra není více rozvinutá, ale že ta pravá je potlačena (*že je její vývoj utiskován a zablokován na určité genetické úrovni*). A že není vyloučena ta varianta, že je to výsledkem toho, že minulá civilizace, ve které byly dvě rasy (*rasa otroků a rasa jejich pánů*) byla taková, že se v jejím základu ukrývalo genové inženýrství, díky kterému byla vypěstována rasa otroků s potlačenou pravou hemisférou, v důsledku čehož se jednoduše stali biologicky závislími na výdeji řídicích příkazů slovně.

Kromě toho, pokud provedeme analýzu struktury paměti člověka, tak jeho paměť není stejnorodá, protože část informací je zapsána na biologickém nosiči (*tj. v samotném organismu*) a část informací je nám z větší části neuvědoměle přístupná prostřednictvím egregorů. To znamená, že egregory disponují určitou pamětí. Otázkou zůstává pouze to, jak jsou v paměti informace rozděleny mezi osobnostní paměti a paměti egregoriální.

Takové protikladné varianty jsou tu dvě:

1. člověku může být přístupná osobnostní paměť, a v jakémkoliv časovém okamžiku se může také obrátit k souborům egregoriální paměti, které ho začaly z různých důvodů zajímat, to znamená k paměti noosféry.
2. je možná ještě varianta, kdy osobnostní paměť prakticky neexistuje a veškeré informační zajištění chování je pamětí noosféry, pamětí egregorů.

A globální geofyzikální katastrofa — neznamena pouze transformaci zemského povrchu, znamená to změnu celé struktury polí planety včetně těch polí, na kterých může být zapsána egregoriální paměť. Pokud globální katastrofa kultury zničila egregoriální paměť, tak všichni najednou v jediném okamžiku zdivočeli. Pokud vezmeme do úvahy tuto možnost, tak začnou být vysvětlitelné mýty různých národů o tom, že bohové přišli na Zem, vystoupili z moře, naučili zdivočelé lidi řemeslům, civilizaci i všemu ostatnímu, a určitou dobu jim sami vládli. Proč? Protože perspektiva katastrofy sotva byla pro vládnoucí špičky tajemstvím. Teď se (například) něco děje v Yellowstoneském parku. Jsou tam uzavřeny cesty, přístup do Yellowstonekého parku, protože se tam taví asfalt. Takže vládnoucí špičky mohou nějakým způsobem reagovat a připravovat se na to, aby přežily katastrofu.

A jak je možné se připravit, pokud to civilizace umožňuje? Je možné postavit velké lodě, které vyplují na oceán a tam se vyhnou vlně tsunami. Pokud to umožňují technologie, je možné uletět do vesmíru a vybudovat na Měsíci základny, jestli Měsíc v tu dobu existoval. Nebo vytvořit Měsíc, pokud v té době neexistoval a technologie byly ještě na vyšší úrovni, což by jim umožnilo vytvořit objekt takových rozměrů. A potom, po ukončení katastrofy je možné vrátit se zpět a podívat se, jak to tam vypadá a začít s obnovou obvyklého způsobu života. Kromě toho bylo možné vytvořit nějaké podzemní úkryty a umístit tam své kolegy v anabióze. To potom vysvětluje mnohé z pohřebních rituálů, které v mnohém imitují konzervaci organismu v anabióze, aby potom bylo možné někdy dojít vzkříšení. Přichází to z egregoriální paměti. Znamená to, že na úrovni individua to nedává smysl, ale program, který odněkud přišel, pracuje v automatickém režimu. A díky tomu, že je v egregoru zaangažováno mnoho lidí, mohou být starověké pohřební rituály takovou přípravou k tomu, aby se dala nějakým způsobem přežít katastrofa.

Dále vzniká otázka: „Pokud tu tedy je takový předpoklad, že zde žily dvě rasy, a když došlo ke katastrofě, tak zástupci jedné přišli o svou paměť, zdivočeli a v jejich informačně-

algoritmickém programu chování nezbylo nic kromě instinktů. A druzí, kteří přežili katastrofu, se potom vrátili a stali se učiteli, aby obnovili civilizaci od nuly. Jaké stopy takového děje potom můžeme nalézt v současnosti?“

6. priorit — Zobecněných Prostředků Řízení

A dále, pokud budeme hledat stopy, tak je nezbytné odpovědět si na následující otázky: „Jak může být moc vyjádřena? To znamená, jakými prostředky je možné moc uplatňovat?“ A to nás vede k pojetí šesti úrovní priorit (*zobecněných prostředků řízení*), které slouží při použití uvnitř jednoho sociálního systému jako prostředky řízení. A pokud jsou zaměřeny na použití v jiném systému, tak mohou sloužit jako prostředky podpory řízení v něm, stejně jako zbraň proti němu.

Je jasné, že je možné přinutit oponenty k přijatelnému chování hrubou *vojenskou silou*. A co tu máme dále? Pokud z nějakých důvodů nechceme použít vojenskou sílu, nebo je protivník silnější? Tak prostě narušíme jeho *genetiku*. Jedno, dvě, tři pokolení a protivník bude biologicky oslaben. Území se očistí samo. Alkohol, tabák – prosím. Když lidé začínají pít více než je zdrávo, tak stačí dvě tři pokolení a území se vyprázdní. Stačí přijít — a je to vaše.

Když se mluví o ruském alkoholismu, tak bych těm, kteří doufají, že tato varianta bude realizována, nedoporučoval se na to spoléhat. Protože ta křivka hustotního rozdělení množství vypitého alkoholu v současném Rusku není taková, jak se obvykle předpokládá. Není to křivka s jedním obloukem, kde na jednom konci je nula označující abstinenty a na druhém jsou ti, kteří kromě alkoholu pijí všechno, co hoří. Naše křivka má dva oblouky. Je tu určitá množina těch, kteří vůbec nepijí a dále oblouk těch, kteří pijí od takového množství do takového. Takže průměr v daném případě necharakterizuje skutečnost, neboť probíhá rozvrstvení společnosti na ty, pro které je střízlivost životní normou a ty, kteří si myslí, že se napít mohou. Je zajímavé, že když se v jednom talk show probíral problém kulturního pití, tak to vedlo k otázce: „A proč vůbec pít kulturně?“ Když se zpijete pod obraz, do němoty, tak je to pochopitelné. Chcete utéct před realitou. Ale proč pít kulturně, když to nevede k významnějšímu efektu a je to doprovázeno negativy, jako že si poté nemůžete sednout za volant, není dobré takto otěhotnět apod.

Odpověď na otázku proč vůbec nepít je pochopitelná, protože při lidském typu struktury psychiky je člověk emočně soběstačný a zvedat si náladu díky konzumaci alkoholu nebo jiné škodliviny není nutné. Protože emocionálně je člověk vždy soběstačný, cítí se dobře, má dobrou náladu a nemusí si ji vylepšovat uměle. Nicméně existuje mnoho přípravků, které opravdu mrzačí genetiku, a jejich vliv se projevuje v budoucnosti. Například chlapci matek kuřáček nemají ve spermatu celkem často jeden z typů bílkoviny, který spermatozoid potřebuje k proniknutí do vajíčka. Takže ženy kuřáčky se nemusí dočkat toho, že se jim synové postarají o vnuky. Pokud ne všichni, tak mnozí z nich. A není třeba ptát se proč: „Protože jste byli hlupačkami, kouřili a zmrzačili jste genetiku svých synů a vnuků.“

A co je účinnější, stojí výše?

Odedávna je známo přísloví: „*Kudy neprojde armáda, projde osel naložený zlatem*“. Proč je osel naložený zlatem víc než cokoliv, co může ovlivnit genetiku? Protože realita je taková, že v jakékoli společnosti protlačování čehokoli škodlivého vyžaduje financování kampaně. Proto je samozřejmě osel naložený zlatem pro ty, co uplatňují svoji moc, daleko efektivnějším motivátorem. Opět si povšimněte, jak to funguje. V současných podmínkách pro to, abyste měli možnost čelit protivníkovi, musíte udržovat vojensko-průmyslový komplex. Mnohé zbrojní systémy, jejich vývoj a výroba, vyžadují ani ne tak roky jako desetiletí i více.

Auditorium: Ano. Letecké motory i více. Jejich vývoj trvá 20 - 30 let.

M.V.: Ano. Pokud si myslíte, že bojovat s protivníkem je nebezpečné kvůli nepřijatelné újmě, tak dobrá, ať se napájí vodkou nebo jiným alkoholem jako Royal, ale přece jenom musíte také něco udělat s jeho vojenským komplexem. A co? Zafinancujete tedy reformy, v jejichž důsledku vojensko-průmyslový komplex přestane být rentabilním, udržíte to tak deset patnáct let a nakonec to dopadne tak, že bude mít pár modelů, ale masovou výrobu moderních zbraní bude muset vybudovat prakticky od nuly. Taková situace je tedy výsledkem toho, že opravdu, tam kde neprojde silná armáda, projde osel naložený zlatem a výsledkem může být takový rozklad místní armády a ekonomiky, o jakém může každý dobyvatel jenom snít.

Co je ještě účinnější? Ukazuje se, že ještě účinnější jsou **ideje**, protože pokud je člověk přesvědčen o tom, že nějaké ideje jsou správné, tak je celkem často nepodplatitelný, pokud jde o ideje sociálního významu. V tomto aspektu je v současnosti platný 13. článek ústavy jedním z generátorů korupce: „*Ani jedna ideologie nesmí být státní.*“ Pokud však neexistují celostátní ideje, znamená to, že na vyšší úrovni se nacházejí peníze a problém spočívá pouze v tom, jak se prodat a vyhnout se přitom trestní odpovědnosti.

Jako je to v tom vtipu, kde zatkli korupčníka v okamžiku, kdy pálil peníze z úplatku. A chlupatí mu říkají:

„*Ty jsi ale blbec. Teď půjdeš sedět.*“

„*Kdybys je nespálil, tak jsme se mohli dohodnout o narovnání, nebo by se našly polehčující okolnosti.*“

Ideje ve skutečnosti také hrají roli nástroje řízení, uplatňování moci i zbraní. Když se například podíváte na obsahovou náplň vzdělání (*z oblasti financí a ekonomiky v USA*), orientovanou na výchovu amerického řídicího kádru, tak půjde o jeden typ vzdělání. A pokud se podíváte na exportní modifikace vzdělání v této oblasti, tak půjde obsahově o úplně jiné vzdělání. Proč? Protože se tak řeší různé úkoly.

Každý řídicí pracovník porovnává tok operativních informací s tím, co se naučil na vysoké škole. A jestliže naše orly učili, že úroková sazba nesmí být nižší, než je úroveň inflace, tak na tom budou tupě trvat. Budou na tom tupě trvat i navzdory tomu, že se v předmětu fyziky, když se učili o elektrotechnice, seznámili s Kirchhoffovými zákony. Na základě [Kirchhoffových zákonů](#) je možné sestavit model přenosu média sítěmi. Všechna elektrická schémata se vypočítávají na základě Kirchhoffových zákonů. Vodovody se také vypočítávají podle nich. Takže stejně tak se dá počítat tok penízků z účtů na účty, který také lze popsat Kirchhoffovými zákony. V podstatě znalost Kirchhoffových zákonů umožňuje Nabiullinové, Kudrinovi nebo Aleksašenkovi — komukoliv z nich, sednout si ve volném čase, sestavit si model peněžního oběhu a podívat se na to, jak funguje v případě existence úroku z půjček a v případě neexistence úroku z půjček. Kirchhoffovy zákony ukážou stejně nesporně, jako kolik je dvakrát dvě, že primárním generátorem inflace jsou úroky z půjček.

V podstatě se to publikum, které sedí v Dumě, také ve škole učilo fyziku. Také by měli znát Kirchhoffovy zákony. Pokud mají 250 000 rublů měsíčně a občas volnou chvíli, tak si také mohou sednout a na základě Kirchhoffových zákonů si sestavit model peněžního oběhu, a potom se mohou zeptat představitelů Centrální banky a Akademie věd (*kde sedí ti zlomyslní ekonomové a akademici*) asi takto: „*Pánové a dámy, na co potřebujeme v systému úroky z půjček, když se jedná o primární generátor inflace a generátor deficitu koupěschopné poptávky ve vztahu k objemu produkce předložené k prodeji?*“ Je to brzda ekonomického

rozvoje. Duma existuje od roku 1993, tj. 21 let. To je inteligenční test. Kolik potřebujete ještě času, abyste pochopili tuto jednoduchou skutečnost? Nebo musíte vyvrátit Kirchhoffovy zákony a jejich použitelnost pro výpočet procesu oběhu peněžní zásoby sloužící k výměně zboží v reálném sektoru.

Auditorium: Na vaši otázku dobře odpovídá Jevgenij Fjodorov, který říká, že do Dumy nabírají herce, že Duma je divadlo. Nevybírají tam lidi, kteří by měli něco umět.

M.V.: Když se vzdávali sovětské vlády a odsuzovali práci Nejvyššího sovětu, tak nám vykládali, že potřebujeme profesionální parlament. Proto pokud se někdo rozhodnul stát hercem a ocitnul se v Dumě, tak máme právo od něj požadovat doložení jeho profesionálních kvalit.

Auditorium: Kdo nás bude poslouchat?

M.V.: To už je jiná otázka. Tak dále.: co je účinnější než ideje?

Účinnějšími než ideje přece jenom není konceptuální moc, i když je opravdu účinnější než ideologická moc. Nad idejemi jako takovými stojí představa o matici možného a nemožného. A matrice? *Matrice* jsou vlastně — informace a algoritmika. Fakticky se jedná o algoritmiku vývoje, protože všechny ideje se nacházejí v mezích matrice, a jsou spojeny s nějakými cestami v této matici, ale ne s celou maticí. To, co vychází za hranice idejí, to jsou ty cesty vývoje, které nemohou být realizovány na základě těchto idejí. Proto tu mluvíme o matici jako takové.

Historický vývoj je v minulosti vyjádřen chronologicky, *chronologickým vyjádřením nějakých událostí*. To má velký význam, protože pokud se domníváte, že 2. sv. válka v dvacátém století začala 1. září 1939 útokem Německa na Polsko, tak získáte jeden obrázek průběhu samotné 2. světové války, a pokud budete zastávat pozici, že 2. sv. válka začala na přelomu září a října 1938 a jejím počátkem byla Mnichovská zrada, tak se celý ten obrázek války úplně změní. Proto je otázka chronologie a toho, co se reálně událo, velice důležitou věcí. Proč? Protože Ključevský má pravdu: „*Není třeba znát minulost proto, že tudy prošla, ale proto, že když odcházela, nemohla zde za sebou nezanechat stopy.*“

I mnohé z toho, co se děje v současnosti, je následkem těch událostí, které se odehrály před 1000, 2500, 3000 lety, přičemž ne pouze na území současného Ruska. V Rusku se ozývají ozvěny těch událostí, které se staly například v Egyptě před 2500, 3000 let.

A co stojí nad chronologií a matričně algoritmickými informacemi?

Výše stojí *metodologie poznání*. Protože právě metodologie poznání a tvořivosti je nástrojem, který umožňuje vyjevit možnosti v matici — druhé prioritě. Formovat ideologii jako standardní programy dosažení těch či oněch cílů. Formovat ekonomické modely a systémy, algoritmiku jejich fungování. A v konečném výsledku formovat vše to, co se nazývá hrubou vojenskou silou. Protože ten, kdo předčí svého oponenta na první metodologické prioritě, kde se jedná o metodologii poznání, ten, kdo ovládá nejdokonalější metodologické znalosti, může lehce integrovat do své kultury úspěchy oponentů. Kromě toho může vytvářet takové ideje, techniku a technologii, které budou pro oponenta nepřijatelné a způsobí, že uplatňování jeho politiky bude buď nemožné, nebo povede k jejímu krachu, a tím zákonitě k výhře ve srážce s oponentem.

Prostředky řízení lze shrnout do **6. priorit**:

- 6. **Hrubá síla** (armáda, policie) — nejrychlejší ale nejméně efektivní priorita
- 5. **Zdraví, genetika** (Alkohol, tabák, drogy — vše co ničí zdraví a genetiku)
- 4. **Finance a ekonomické teorie**
- 5. **Ideologie** (různé „-izmy“ a „-kracie“, včetně technokracie)
- 6. **Matrice a algoritmy** (chronologie, globální historický proces)
- 1. **Metodologie poznání a tvořivosti.** — Nejpomalejší, ale nejmocnější priorita

Pokud o tomto všem nemáte představu, tak se vám rozhovor o tom, že globální historický proces je přinejmenším 3500 let řízený, a řízený je zevnitř společnosti, může jevit jako absolutní hloupost.

Auditorium: Konspirační teorie...

M.V.: Ano, teorie spiknutí, konspirační teorie a tak podobně. Pokusy najít tyto spiklence vedou k tomu, že najdete maximálně nějaké cvoky, nebo kdo ví koho. Reálné spiknutí, které by se povedlo najít, by bylo karikaturou. Co tedy probíhá reálně? Reálně tu máme bibli, takzvanou „*knihu knih*“. Kultovní dílo, na základě kterého byla vytvořena evropská a americká civilizace a zčásti i současná ruská kultura. Dlouhou dobu byla bible — řekněme to takto: nehlasně, utajeně určena *pouze pro odborníky*. To znamená, že duchovenstvo ji číst mohlo a laici (i když číst uměli) nebyli v její četbě podporováni, nebyli k tomu povzbuzováni.

Pokud bychom hovořili o obsahu bible, tak ve své historicky reálné podobě obsahuje **dvě biblická témata**:

1. prvním tématem je *vztah člověka, lidstva k Bohu*,
2. druhým je *život globální civilizace a organizace vnitřního sociálního řízení*.

Bohoslovecké aspekty zatím necháme na pokoji a zaměříme se na vnitřní sociální problémy — co a jak tam stojí. Pokud proanalyzujeme biblickou sociologii to, co je z hlediska bible normální, tak normálním bude toto: židé — jsou národem vybraným Bohem. K čemu byl vybrán, v bibli přímo specifikováno není. Všichni ostatní — jsou nějakými jinými národy.

Dále: Bible se dělí na dvě části na **Starý a Nový zákon**. Starý zákon je v některých svých vydáních opět základem judaismu a Nový zákon je buď sám o sobě, nebo společně se Starým zákonem, základem křesťanských církví v různých verzích křesťanství.

Dále: výběr citátů z bible je v Základech sociologie a v jiných materiálech koncepce. Dále zjišťujeme, že *vnitřní sociální globální misí přívrženců judaismu je výkup světa díky monopolu na lichvu*. A to se všemi jeho obyvateli i jejich majetkem. Tato idea — je hlavní vnitřní sociální globální politickou idejí, na které je vybudována biblická civilizace a celá biblická kultura.

Pokud budeme analyzovat dále, tak zjistíme, že prakticky *na každou tezi judaismu navazuje křesťanská teze*, přičemž vzájemný **vztah** těchto dvou tezí je vzájemným vztahem **pána a otroka**, který se musí pokorně podčinit svému pánovi.

Příklad: „*Majetek nežida je volná pustina; kdo první ji ovládne, tomu patří*“ — To je výňatek z Talmudu. A křesťanství na to navazuje: „*Bere-li ti kdo plášť, dej mu i svou košili*“. Takovým způsobem jsou ty teze spárované, o tom je možné psát dlouho a dlouho a vždy bude zachována strohá, dokumentárně podložená citace, nicméně pro většinu obyvatelstva, které nepovažuje za nutné se s obsahem té knihy seznámit a porozumět jí ve vztahu ke svému vlastnímu životu, není toto všechno aktuální. Realita je taková, že to je **program realizace globalizace**, ve kterém mají prostředky řízení ve smyslu zbraní na úrovni šesté priority pouze

pomocný charakter. A základním nástrojem je kreditně-finanční systém a finanční nástroje, kde jedním z těch hlavních je institut úročeného úvěrování:

— který na jedné straně vytváří monopolně vysokou kupní schopnost nositelů tohoto institutu
— a na straně druhé napomáhá ke vzniku vědomě nesplacitelných dluhů, které jsou určitým způsobem rozděleny mezi ty, kdo nejsou vlastníky tohoto institutu.

Přičemž, a to zdůrazňuji! Zde mluvím o institutu úvěrování jako celku, ne o té či oné bance. Znamená to, že pokud vznikají vědomě nesplacitelné dluhy, které jsou určitým způsobem rozděleny mezi všemi účastníky finančního oběhu, tak mohou v další finanční krizi padnout nějaké smolařské banky a vydělat nějakí podnikatelé, kteří nepatří mezi vlastníky institutu úročeného úvěrování. Pokud však budeme mluvit o souhrnném lichváři, tak ten vždy bude ve vztahu k souhrnnému dlužníkovi v plusu.

A dále to otevírá takové možnosti, jako objednání si jakékoliv politiky. Pokud není prodejný samotný politik, tak jsou prodejní jeho vrazi, nebo vzbuřenci, nebo revolucionáři. Proto **institut úročeného úvěrování umožňuje v podstatě jeho majitelům financovat jakoukoliv politiku v kterékoliv zemi světa, kde tento institut úvěrování existuje, a kam mají přístup.** V jednom ze zdrojů byla taková zpráva, že v době přípravy revoluce jenom BUND (*Všeobecný dělnický židovský svaz v Litvě, Polsku a Rusku*) získal finanční pomoc ve výši rovnající se ceně křížníku Aurory, který státní pokladnu vyšel na 6,3 miliónu rublů ve zlatě. Pokud probíhá financování v takových objemech, je jasné, že **revoluce není živelná**. A proč? Z jednoduchého důvodu, že si Mikuláš II. hrál na samovládce. Pokoušel se řídit podle *plné funkce řízení* a nepovažoval za nutné podřídit ekonomický potenciál Ruského impéria vlastníkům finanční globální internacionály. Neboť když se řekne kapitalismus, tak kapitalismus může být v jakékoliv zemi podřízen buď vnitřní finanční oligarchii (*protože kapitalismus znamená především peníze*), nebo transnacionální finanční oligarchii.

A Evropa — to je kapitalismus podřízený transnacionální finanční oligarchii. V době Alexandra III. byla ruská politika zaměřena na to, aby zavedla v hotové podobě státní monopolistický kapitalismus podřízený ruské císařské finanční oligarchii. To byl jediný takový velký finanční důvod, který měl za následek revoluci v roce 1917. Šlo o konflikt transnacionálního kapitálu a kapitálu, který se orientoval na suverenitu a realizaci *plné funkce řízení* v Rusku.

Proč to bylo možné? Když se podíváme na prostředky řízení různých priorit, tak to bylo tak, že ideologie Ruského impéria byla ideologií formovanou ruskou pravoslavnou církví. Té se zbavili tak, že uplatnili prostředky řízení na vyšších prioritách. Reálný marxismus byl první veřejnou filozofií metodologického charakteru, ve které priorita metodologie poznání byla postavena výše, než priorita souhrnu těch či oněch filozofických úvah o smyslu života. Marxismus se však v tomto vztahu stal dvojakým.

— Protože na jedné straně byla metodologie přizpůsobena logice Hegela a dialektikou se pouze nazývala,

— a na druhé straně někdo přijímal marxismus jako dogma a stával se z něho fanatik marxistické ideologie, zatímco někdo jiný vnímal marxismus z hlediska jeho metodologické složky a byl schopen jednat samostatněji, iniciativněji a svobodněji, než oponenti marxismu.

Existovala alternativa? Ano, existovala. Protože v roce 1939 **Chomjakov** poukazoval na neudržitelnost Hegelovské filozofie. V padesátých letech Ignatij Brjančaninov vyzýval k sezvání koncilu, protože křesťanstvo a pravoslavná církev se odchýlily od pravého Kristova křesťanství a on považoval za nutné vrátit se k pravému křesťanství. Jenže v obou těchto

případech se tyto ideje nerozvinuly a nebyly realizovány. Ve výsledku jsme dostali to, co jsme dostali.

Dějiny ukazují, že idea výkupu světa na základě lichvářství je příliš velkou idejí pro kočovníky, kteří se zabývali chovem dobytka a neznali nic jiného než Sinajský poloostrov. Stály za tím znalosti, které vedou do daleké minulosti a soudě podle všeho až k zániku předchozí globální civilizace. Tyto znalosti zdědily žrečské špičky Egypta, které se na určité etapě rozhodly, že musí obnovit svou vládu v globálním měřítku. A aby se jim to povedlo, není třeba válčit. Stačí realizovat kulturní spolupráci s obyvateli různých regionů na planetě tak, aby byli po ukončení projektu globalizace *(díky výkupu světa prostřednictvím lichvářského monopolu)* všichni pod ideovou nadvládou tohoto projektu.

Tento projekt byl rozvíjen po dlouhou dobu a dosud je globalizace ve své západní podobě pod pláštěm liberálních idejí — jenom realizací stále stejného projektu.